

Együtt

Kiadó: L&L kiadó

Részlet a könyvből:

Március 3., kedd Rémesen indult a nap. Reggel izgatottan ébredtem, és egy csomót

görcsöltem azon, hogy hogy kívánjak Corteznek boldog születésnapot. Laza akartam lenni, de azért határozott, olyan, aki tudja, hogy ma van, de csak épphogy eszébe jutott, emlékezetes, de feledhető is... Úgyhogy totál káosz. A sulis előtt Cortez, Ricsi és Dave a szokásos helyükön ácsorogtak, és jókedvűen beszélgettek. – Ügyesen – suttozta Virág, mire a gyomorgörcsömmel együtt elindultam feléjük. – Sziasztok – köszöntem, és Cortezre néztem. Most vagy soha alapon vettem egy mély lélegzetet, de mielőtt bármit mondtam volna, Zsolti lépett hozzánk. – Hé. Anyu küldi. Boldog születésnapot – tartott a kezében egy torta alakú csomagolást. Ami minden bizonnyal egy tortát rejtett. – Kösz – röhögött Cortez, és átvette a csomagot. – Megnézzük, mi az? Remélem, Feketeerdő. Tuti, hogy feketeerdő. Nézzük meg, hogy feketeerdő-e. – türelmetlenkedett Zsolti. – Tudod mit? Visszaadom, és nézd meg – vigyorgott Cortez, és már meg is szabadult a reggel fél nyolckor kapott tortájától. Zsolti, mintha csak erre várt volna, azonnal elkezdte leszedni a csomagolást. – Aha! Feketeerdő! Kértek? – nézett körbe. – Nem, kösz – ráztam a fejem kicsit furán. Zsolti egyetértően bólintott, aztán előszedett a táskájából egy villát.

– Miért van nálad villa? – ásított Virág. – Hogyhogy miért? Hát ezért – pislogott értetlenül. Nem tudom. Szerintem fura reggel fél nyolckor feketeerdő tortát enni a sulis előtt várakozva, de biztos én látom rosszul. Virág megszorította a karom, én pedig feleszméltem, és újabb kísérletet tettem arra, hogy Cortezhez szóljak. Sajna megint nem sikerült, mert egy csapat tizenkettedikes fiú lépett hozzánk, úgyhogy Virággal együtt bementünk a suliba, és miközben Máday rászólt az érkező diákokra, szomorúan bámultam magam elé. – Hosszú még a nap – vigasztalt Virág. – De én akartam az első lenni. Nem mintha jelentene valamit, de azt megjegyezte volna. Így én leszek az ezredik, aki boldog születésnapot kíván. – vonogattam a vállam. Virág töprengve bólintott. – Az van, hogy a közösségin tegnap óta mennek Corteznek az üzenőfalas jókívánságok, ma reggelre már szinte csak erről szólt az egész, úgyhogy gáz. – Edina? – kérdeztem szomorúan. – Reggel 5:50kor írt neki – bólintott Virág. – A fenébe. – Hát ja. Ezt megbeszéltük. Egyébként Cortez születésnapjáról tényleg minden diák tudott, popularitása eddig sem volt kétséges, ma azonban tényleg minden róla és neki szólt. Összességében klassz volt, de a legtöbben, mint például én is, valamilyen szinten keserűen figyeltük az eseményeket. Mert hát valljuk be, kevés ember ennyire menő, és valahol, a szíve mélyén minden diák elképzelte már azt a
Abban az esetben, ha kíváncsi a történet alakulására, rendelje meg a könyvet a kiadómtól!

szituációt, hogy a születésnapja tömegeket érdekel, Arnold némán olvasott, én pedig hébe-hóba odanéztem az árkádok alá, ahol Cortez elég nagy társaságban ácsorgott. Mint mindig. Csakhogy ezúttal kicsapódott az ajtó, és Edina, a három a-s lány kíséretében kicsörtetett rajta. Automatikusan odafordultam, Virág félbehagyta az érvelést, és az eseményeket figyelte, de még Arnold is lejjebb engedte a könyvét, és néha odapillantott. – Cortez – szólt Edina, és maga elé húzta a táskáját. – Jaj ne – szaladt ki a számon halkan, és találkozott a tekintetem Virágéval. Ajándék. Ez ajándék lesz. A fenébe! – Boldog születésnapot – halászott ki Edina a táskájából egy kis csicsásan becsomagolt ajándékot, és átnyújtotta Corteznek. – Kösz – mosolygott zavartan Cortez, a körülötte állók pedig „húúú”ztak egy sort. Edina megnyerő vigyorral Cortez felé hajolt, egyértelműen azzal a szándékkal, hogy pusztít adjon, mire Cortez elsőre kissé hátrahőkölt, de aztán fölé hajolt, és gyorsan két pusztit nyomott az arcára. Éreztem, ahogy leszápadok, és minden vér kifut a fejből. A térdeim totál megremegtek, egy pillanatig nem is voltam biztos benne, hogy állva maradok. Virág segítőkészen mellém pattant, és megszorította a karom. – Ne foglalkozz velük. Megérdemlik egymást – közölte dühösen. – Aha – bámultam még mindig Cortezék irányába, és minden erőmmel azon voltam, hogy ne böggjem el magam. Edina a pusztit követően Cortezék társaságában maradt, én pedig lesütött szemmel hátat fordítottam nekik, és nagyot sóhajtván elhatároztam, hogy összeszedem magam. Vagy

ilyesmi. – Minden rendben? – lapozott a könyvében Arnold, és folytatta az olvasást anélkül, hogy rám nézett volna. – Persze. – feleltem nagyot nyelve, és mosolyt erőltettem az arcomra. – Szerintem legyen Twilight a layout. – szóltam Virágnak, aki mosolyogva bólintott, és látszott rajta, hogy örül neki, hogy figyeltem rá attól függetlenül, hogy éppen megszakadt a szívem. Na igen, van ez így. Francia kultúrán Monsieur Durand feleltetett, először Cortezt hívta ki, aki ugyan felállt, hogy kimenjen, de egy csomóan bekiabálták, hogy szülinapja van, így a tanár mosolyogva felköszöntötte, és azonnal visszaültette a helyére. Utána Zsoltit hívta ki, aki kérte, hogy ne feleltessék, mert Corteznek szülinapja van. Ezen ugyan mindenki jót röhögött, de sajna az érvelése nem állta meg a helyét, úgyhogy kiszenvedett egy hármast. Elég nehezen. Az óra további részét fordítással töltöttük, de mivel hamar végeztünk vele, elfoglalhattuk magunkat kicsengetésig. – Mit kaptál? – kérdezte Virág Corteztől, miközben előszedte a tükrét a táskájából, és megigazította a pink-fekete pillangós csatját. Erre én is felkaptam a fejem, és a felszerelésemet elpakolva félig hátrafordultam. – Nem tudom, nem néztem meg. – vontam meg a vállát Cortez. – Ha valami twilightos, nekem adod? – mosolygott Virág. – Ha valami twilightos, neked adom – bólintott Cortez, és mosolyogva megrázta a fejét. – Nem nyitod ki? – érdeklődött tovább Virág. – Tényleg, nyisd már ki. A csomagolás „full lávos” – röhögött fel Ricsi, mire Cortez zavartan megrázta a fejét. Késő bánat, mert Dave, aki már a táskájával a vállán előrejött, felült Ricsi padjára, és a lábát lógatva kezdte piszkálni Cortezt. – Nyisd már ki! Tuti valami ciki dolog, hadd röhögjünk egy jót. – Aha, élveznéd, mi? – vigyorgott Cortez, és előhalászta a táskájából az ajándékát. Kitetette a padjára a rózsaszín szívecskés papírba csomagolt dobozt, és összeráncolt szemöldökkel nézte. Ezt már Zsolti sem hagyhatta ki, előrejött a helyéről, felkapta az ajándékot, és a füléhez közel téve megrázta. – Ne már! Mi van, ha egy hal van benne? – riadt meg Virág. – Hal? Emó, olyan sötét vagy, mint az éjszaka – fakadt ki Ricsi. – Ki ajándékoz halat becsomagolva? – Hát, csak gondoltam, mi van, ha egy hal! Vagy – kapott Virág riadtan a fejéhez. – Ha egy mókusz? – Ez kész – dobta meg Ricsi egy tollal, Virág pedig lehajolt érte, felvette, és visszaadta. Zsolti letette az ajándékot Cortez elé, aztán felült Virág padjára, és onnan fürkészte tovább a dobozt. Ekkor már én is hátrafordultam, egyrészt, mert kíváncsi lettem, másrészt pedig, bár gonosz dolog, de sokkal jobban éreztem magam attól, hogy a fiúk így kiröhögik Edina ajándékát. És akkor még be volt csomagolva. – Én tudom, mi van benne – lépett hozzánk Kinga, de Monsieur Durand rászólt, hogy üljön le, így felpattant az én padomra, és a vonalzójával az ajándék felé bökve megrázta a fejét. – Én nem nyitnám ki a többiek előtt. – Miért? – kérdeztük szinte egyszerre Zsoltival és Ricsivel. – Ciki? – nézett fel rá Virág. – Inkább úgy fogalmaznék, vérciki – suhant át az arcán egy gonosz vigyor. Szegény Cortez, esélye sem volt, ezek után Dave és Zsolti követelték, hogy azonnal bontsa ki, Ricsi pedig azt mondta, ha Cortez nem, akkor majd ő. – Nyugi – tárta szét a karját Cortez, és felbontotta az ajándékot. A szívem a torkomban dobogott, ahogyan a kezét figyeltem, ami alól lassan eltűnt a csicsás csomagolás, és... Na jó. Több dolog történt egyszerre. Cortez összeráncolt szemöldökkel félrehúzta a száját, és kivett a csomagolásból egy... Egy plüss! A többiek örült hangos röhögésben törtek ki, a tanár felkapta a fejét, és próbált csitítani minket, de képtelenség volt. Szakadtunk a röhögéstől. Cortez automatikusan odadobta Ricsinek a plüss, aki a keze között fogva szemügyre vette, és tovább dobta Dave-nek. Ő Zsoltinak, aki Kinga fejéhez, aki Virágnak, aki örült neki. – Ez egy kiskutya! – mosolygott a fehér plüss szorongatva, amin piros póló volt, „I Love You” felirattal. – Te jó ég – törölgette a szemét Dave. Ő konkrétan sírt a röhögéstől. – Tessék – adta vissza Corteznek Virág a plüss, aki ösztönösen megrázta a fejét. – Nekem ne. – Akkor mit csináljak vele? – csodálkozott Virág. – Várj – kérte el Zsolti. – Szedjük le a fejét. – Ne már! Hogy lehetsz ennyire barbár? – förmedt rá Kinga. – Akkor tartsd meg, ha annyira tetszik. – Nekem nem kell – rázta a fejét Kinga. – „Ájlávjús” kutya. Ez kész – röhögte el magát Ricsi újra, és szinte mindannyian követtük – Hé, még van ott más is! – mutatott Zsolti az ajándéokra. Cortez félve elővett még a csomagból egy doboz csokit, ezt

azonnal lepasszolta Zsoltinak (szívecskés Milka praliné), amit csengetésre be is falt. – Belehaltál volna, ha mást is megkínálsz? – kérdezte undorodva Kinga. Zsolti megtörölte az arcát, és teli szájjal körbekérdezett. – Kértetek volna? – Nem – feleltük automatikusan. Monsieur Durand kiment a teremből, mi pedig pakolni kezdtünk. Az ajtóban Edina állt meg, mosolyogva körbenézett a termen, aztán Kingához szólt. – Kész vagy? – Jövök – kapta fel Kinga a vállára a táskáját, és az ajtó felé igyekezett. Edina jókedvűen ácsorgott, és rámosolygott az ajtón éppen kilépő Cortezre. – Tetszett az ajándék? – Aha, kösz – intett Cortez, és már el is tűnt a folyosón. Ricsi, Dave, és Zsolti lehajtott fejjel, rángó vállal követték. Edina mit sem érve az egészről belépett a terembe, és magabiztos arccal Kingára nézett. – Tudtam, hogy tetszeni fog neki – vigyorgott, és egy pillanatra rám és Virágra meredt, mintha csak bizonyítani akarna valamit. – Hát persze – bólintott Kinga kétszínűen, aztán kifelé indult a teremből. Edina is megfordult, hogy kövesse, de megtorpant. Mi, Virággal lesütöttük a szemünket, és próbáltunk nem nevetni. Edina határozatlan léptekkel a táblához ment, és csípőre tett kézzel nézte a plüss kutyát, ami a szivacs helyén hevert, krétaporosan, összekoszolva. -Ez meg mi? – rikácsolta Edina hisztérikusan, miközben Jacques a táblához ment. -Pardon – lökte félre Edinát, aztán megragadta a plüsskutyát, és letörölte vele Monsieur Durand írását. Arnolddal és Virággal együtt gyorsan kimentünk a teremből, és hazáig az esetet elemeztük. Oké, nem kedvelem Edinát, de tényleg nem, viszont ezúttal kicsit megszántam. Na de hogy lehet valaki annyira béna, hogy egy tizenhat éves ultramenő fiúnak plüsskutyát ajándékoz szülinapjára? Sejthette volna, hogy így reagálnak. Jó, mondjuk Zsoltinak nem kellett volna a szivacs helyére tennie, mert ez elég durva, de akkor is. A plüss, az tabu. Ezt még az olyanok is tudják, mint én. Edinát ennél okosabbnak, vagy legalábbis rafináltabbnak gondoltam. Hát ez van. Otthon megcsináltam a házim, aztán olvastam, teljesen belemerültem a Passuth könyvbe, meg azért minél előbb szerettem volna elolvasni Beckettet is, így be se kapcsoltam a gépem. Minek? Cortezt úgyis elárasztják a szülinapi mailek és üzenetek, vagy talán otthon sincs, Arnold nem mondta, hogy vár honfoglalón, Virág pedig a MySpace oldalával szórakozott. Úgyhogy hagytam az egészet, és inkább olvastam. Aztán vacsora közben megcsörrent a zsebemben egy Paramore szám (Virág megint átállította a telefonom, hogy másra csörögjön), és megkért, hogy mindenképp csekkoljam le az oldalát, mert megszületett élete első blogbejegyzése. Biztosítottam róla, hogy megnézem, aztán gyorsan letettem, mert anyuék nem szeretik, ha vacsora közben telefonálok, meg egyébként is, akkor tudni akarják, hogy mit mondtam, minek, mi az a blog, miért, mi értelme, hol... Szóval egy rakás kérdés. Ezért inkább rendesen befejeztem a vacsit, aztán jaj nekem, mert jól megfeledeztem az egészről. Majdnem este 11 óra volt, amikor az ágyamban fekvé félálomban eszembe jutott, hogy Virágnak mennyire fontos ez az izé, úgyhogy felkászálódtam, benyomtam a notebookom, és a legnagyobb titokban és csendben adtam magamnak 4 percet arra, hogy netezzek. Ami egyébként tilos, hétköznap, tanítási időben ilyen késő este... Gyorsan megnyitottam a MySpace oldalát, elolvastam a blogját, ami egyébként öt sor volt, leginkább arról írt, hogy mennyire klassz a Twilight, és ő egy igazi twilighter, aztán már be is zártam volna, amikor betöltött az msn, és automatikusan bejelentkezett. Mintha csak látna valaki, óvatosan körbenéztem a szobámban, és az éjjeli lámpám fényében, a szám szélét rágva elhatároztam, hogy legalább megnézem, ki van online ilyen későn. Az egész msn lista szürke volt, kivéve egy zöld nevet. Cortez. Összeráncolt szemöldökkel meredtem a képernyőre, aztán épp kijelentkeztem volna, amikor felugrott egy ablak. Másolom. Cortez üzenete: ??? Reni üzenete: ? Cortez üzenete: mit csinálsz? késő van. Reni üzenete: Megnéztem vmit. Cortez üzenete: aha. Reni üzenete. És te? Cortez üzenete: várok. Reni üzenete: Mire? Cortez üzenete: a szüleim... msn... meg kell várnom őket, kábé egy óra múlva jönnek. Reni üzenete: A szülinapod miatt? Cortez üzenete: ja. Reni üzenete: értem. Cortez üzenete: na tűnés aludni. ? Reni üzenete: ? Megvárjam veled? Cortez üzenete: nem kell, de azért kösz. Reni üzenete: oké. Cortez üzenete: jó8. Reni üzenete: neked is. Mosolyogva néztem

az egymásnak írt sorokat, meg a képét az ablak sarkában, aztán hirtelen elhatározással felpattantam a babzsákfotelből, lekapcsoltam a lámpám, és a sötétben a földön világító notebookom az ölembe vettem, és megint írtam. Másolom. Reni üzenete: És meddig beszéltek? Cortez üzenete: változó. van amikor 1 órát, néha többet. ma tuti többet. Reni üzenete: álmos leszel holnap. Cortez üzenete: te is. Reni üzenete: lehet. ? Cortez üzenete: akarsz egy jó számot hallani? Reni üzenete: jöhet. Cortez megosztotta velem a hallgatott zenéjét, (Less Than Jake) és miközben a fülhallgatómat bedugtam a fülembe, és hallgattam, folyamatosan írogattunk egymásnak. Zenéről, meg kérdezte, hogy mit olvasok, meg mondta, hogy néz valami új sorozatot, meg ilyesmi. Totál boldog voltam, az álmoság kiment a szememből, és azt kívántam, bárcsak ne telne olyan gyorsan az idő. 11:57-kor aztán jött az az üzenet, amit annyira el akartam kerülni. Másolom: Cortez üzenete: léptem. Reni üzenete: oké, jó beszélgetést. Cortez üzenete: kösz szépen. ha elalszol reggel, ne engem hibáztass, én mondtam, hogy menj. Reni üzenete: ? Tudom. Szia. Cortez üzenete: szia Reni üzenete: hé Cortez üzenete: ??? Reni üzenete: Boldog születésnapot. Cortez üzenete: ? Aztán az állapota elfoglaltra váltott, én pedig zakatoló szívvel lehajtottam a notebook tetejét. Wow. Cortez: 5/5* – no comment. ? Elmúlt éjfél, és én még mindig nem alszom: 5/1 – no comment. ?